

ΕΛΛΑΣ

ΕΤΟΣ 8ον ΑΡ. 714
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΘΗΝΑΙ. - ΚΥΡΙΑΚΗ 27 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1915
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 10 ΛΕΠΤΑ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ ΑΡ. 51

ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ Ο ΚΑΪΖΕΡ

Ἡ μαγείρεσσα τοῦ πολεμικοῦ ἐστιατορίου εἰς τὴν κουζίαν. — Ἡ γελοιογραφία παροτρύνει τὴν Γερμανίδα ὡς μαγείρεσσαν ἐντὸς τῆς κουζίνας τοῦ πολεμικοῦ ἐστιατορίου, κατὰ τὴν στιγμήν ὅτε ἐνῶ μαγειρεύει τὰ πολεμικὰ φαγητὰ τῶν διαφόρων μετόπων, τὸ πῦρ μεταδίδεται εἰς τὰ ἐνδύματά της καὶ ἀρχίζει νὰ καίεται καὶ ἡ ἰδίᾳ.

Τὰ ἀσφυξιογόνα εἰς ἐνέργειαν. — Σκηνογραφία πολεμικὴ παριστάσα τὴν ἐπίδρασιν ἀσφυξιογόνων ἀερίων ἐκσφενδονισθέντων ὑπὸ τῶν Γερμανῶν ἐντὸς Ἀγγλικῶν χαρακώματος εἰς τὸ δυτικὸν μέτωπον. Τοιαῦτα ἀποτελέσματα σημειοῦνται συχνά, καθόσον τὰ ἀμυντικὰ ἐναντίον τῶν ἀσφυξιογόνων μηχανήματα εἶνε ὀλίγα καὶ ἀτελῆ.

Εἰς τὸ ἀνατολικὸν μέτωπον. — Συνάντησις Γερμανῶν μετὰ Κοζάκους. Τοιαῦται συναντήσεις γίνονται πλείστα, ἐπακολουθεῖ δὲ συμπλοκή ἥτις ὁρμηται εἰς μάχην, ἐνισχυομένων τῶν ἀντιπάλων.

Τὸ ἐσωτερικὸν Γερμανικοῦ χαρακώματος. — Ἐντὸς τοιούτων χαρακωμάτων ὁ Γερμανικὸς στρατὸς τοῦ δυτικοῦ καὶ ἀνατολικοῦ μετώπου διέχεται τὸν χειμῶνα ἀναπάνομος συνήθως. Δὲν λείπουν οἷως καὶ αἱ περιπτώσεις καθ' ἃς οἱ Γερμανοὶ ἐξέρχονται τῶν χαρακωμάτων καὶ ἐπιτίθενται κατὰ τοῦ ἐχθροῦ.

Μετά τὴν ναυμαχίαν εἰς τὴν Βαλτικὴν θάλασσαν. — Ὑπέρτοχος εἰκὼν παριστάσα τὸ τέλος μιᾶς ναυμαχίας πρὸ τοῦ κόλπου τῆς Ρίγας εἰς τὴν Βαλτικὴν, μεταξὺ Γερμανικοῦ καὶ Ἀγγλορωσικοῦ στόλου, καθ' ἣν φαίνονται αἱ κινήσεις τῶν ἀντιπάλων σκαφῶν κατόπιν τῆς βυθίσσεως ἐνός Γερμανικοῦ ἀντιτορπιλλικοῦ.

Ιστορίες του Νησιού

Ο ΦΟΝΗΔΑΣ

I

Η «ώραία Μαρία», μέγα ιστοφόρον έγραψε της: άγκυρος του μέσα στο λιμάνι του νησιού. Οι ναύτες, σωστοί θαλασσοδύοι, άρου κατέβασαν τα πανιά και το άρξαν σε καλό μέρος άρχισαν να εξερχονται στο νησί. Μήκυναν σε μια ταβερνα και άρχισαν να κουτοσπίνουν.

Ο καπετάν-Πέτρος, ο καπεταίνος του καραβιού με το τοιμπακί στο στόμα έμπηκε και αυτός στη ταβέρνα και άφου εκέρεσε τους ναύτες του, βαρύθυμος προχώρησε στο μονοπύλι που έφτανε στο σπίτι του. Το σπίτι του ήταν ένα μικρό κατελκυσμένο σπίτι που είχε κρυφθή μέσα σε φράχτη από άγριοτριανταφυλλές και άλλα άνθη που καλλιεργούσε η κόρη του η Μάρω. Ο καπετάν-Πέτρος έφτασε στο σπίτι του και βροντάει τη πόρτα.

— Ποιός εινε; έρωται μια φωνή από μέσα.

— Έγω.

— Ο πατέρας! λέγει ο Μάρω που άνοιξε τη πόρτα.

Ο πατέρας της άφου της άπτεται ένα από χαιρετισμό χωρίς να τη φιλήσει όπως συνήθιζε, έπιγε στη κάμερά του.

Μάρω, της λέγει έπειτα, βάλε να φάμε. Η Μάρω έρεξε άμέσως να στρώσει το τραπέζι και να παραθέσει λίγα κρύα φαγητά. Έκείνη άναψε να φάει, άλλ' ο καπετάν-Πέτρος έτρωγε χωρίς καθόλου να μιλάει. Η Μάρω του λέγει:

— Πάτερά, τί έχεις άποψε;

— Τίποτε παιδί μου.

«Αλλ' ο καπεταίνος ένεύδεται. Γιατί άμα η κόρη του έπιγε για κάποια δουλειά στο άλλο δωμάτιο, ψιθύρισε έδω τα μάτια του πέσαν φωτιές.

— Α! Σκύλα! δεν θα με άτιμάσεις εσύ! Την άγαπούσε όμως πολύ, γιατί μόνον αυτή είχε σ' αυτό το κόσμο και γιαυτό πάλιν ψιθυρίζει:

— Μπορεί να εινε ψέματα... Άποψε θα μάθω! και έφυγε άφου έλεσε στη Μάρω πως θ' άγγιξη να γυρίσει.

Ένω ο καπετάν-Πέτρος έφευγε από το σπίτι του, μια σκιά διωλίσθησε στη φράχτη και η οποία έπιγε και βρόντηξε σιγά στο παραθύρι. Η Μάρω έπιγε άγλήγορα και άνοιξε.

— Ήθελες Κώστα; Καλώς όρισες.

— Γεια σου Μάρω.

Και οι δυο έρωτευμένοι άγκαλιάστηκαν.

Μήπως ο πατέρας γυρίσει γλήγορα; της λέγει ο Κώστας.

— Όχι! Μου εινε πως θ' άγγιξη. Πάμε!

Πάμε!

Και οι δυο νέοι έβηλιν από το σπίτι της Μάρως και έπροχώρησαν εις ένα βράχο που ήταν εις την άκροθαλάσσια.

Ο Κώστας ήτανε μιστός μέσα στο καράβι ήτανε φτωχός, άλλα γερό παλληκάρι και όμορφο. Ο Κώστας άγάπησε τη Μάρω και εκείνη άν δεν είχε άδουσε τη καρδιά της εις άλλον την άδουσε εις εκείνον. Άμα έφευγεν ο πατέρας συντηγόντο εκείνοι και έπήγαιναν σε κείνο το βράχο και εκεί υπό το μελαγχολικό φως του φεγγαριού και το ψιθύρισμα του κύματος άνηλθίσσαν τας ιδέας των και έπλάττον χροιά δνείρα διά το μέλλον.

Το είχε μάθει όμως ο πατέρας της Μάρως και γι' αυτό παραφύλαγε άπάντε να ιδή άν εινε αλήθεια.

Ο Κώστας και η Μάρω κάθονταν επάνω στο βράχο, το κύμα με ήδονη έρχεται και γλύφει τα πόδια του βράχου. Το φεγγάρι λίγο λίγο άρχίζει να βγαίνει μέσα άπ' τη θάλασσα.

— Κίττα, λέγει η Μάρω, τί γελαστό που εινε άποψε το φεγγάρι;

— Να! Κι' όλα γύρω μας εινε γελαστά.

Έτσι άμα θα σμιζουμε και θα είμαστε όλο μαζί, όλα γύρω μας θα εινε πάντοτε γελαστά.

Και οι δυο νέοι εοφράγισαν τους λόγους των μ' ένα φιλή.

— Α! Σκύλας γέννημα, αλήθεια λοιπόν εινε! Όχι! δεν θα πάρω αυτόν! άκούστηκεν ως βροντή: μέσα στην ήσυχία της νύκτας.

Οι δυο νέοι άποροφώνησαν άπ' την έκστασι της άγάπης των, δεν άκούσαν καθάρα, τί ελεπν η φωνή εκείνη, άλλ' εδαν μία σκιά να διολισθαίνει κάτω άπ' το βράχο.

— Φοβάμαι Κώστα, του λέγει η Μάρω.

— Τι φοβάσαι άγάπη μου; της λέγει εκείνος και της έκλεισε το στόμα μ' ένα φιλή.

— Πιθαγόν, Κώστα, να γυρίσει ο πατέρας, και γι' αυτό πρέπει να βρεθώ στο σπίτι.

Εφίληθησαν ακόμη μία φορά και έχωρίστησαν...

II

Την άλλη μέρα το άπόγευμα η «ώραία Μαρία» έβήρχετο άπ' το λιμάνι του νησιού. Τα πινιά φουσκωμένα από το βροδυό άγερούκι έκανε το καράβι να τρέχει με πολλή γρηγοράδα επάνω στα νερά της θάλασσας, άφροντας πίσω του ένα άφρισμένο άφρογ αλάκι. Τα στίγματα του νησιού λίγο λίγο άρχισαν να χάνονται. Και το καράβι γοργόφτερο προχωρούσε...

Η νύχτα τους βρήκε στο πέλαος. Ο Κώστας και ο Μήτσος ήταν κείνο το βράδυ βάρδια. Άποψε στο τιμόνι ήταν ο ίδιος ο καπετάν-Πέτρος. Ο Κώστας διπλωμένος στο μανδύα του, έβόλταζε πίσω στη πρύμνα σιγοτραγουδώντας. Σε μία στιγμή, ο καπεταίνος του λέγει:

— Κώστα... έλα έδω.

Ο Κώστας πρόθυμος ήρθε στο καπεταίνου του. Δεν έπρόφθανε όμως να ρωτήσει τί τον ήθελε γιατί μία μάχαιρα μπήκε στο στήθος του και έπεσε μέσα στη θάλασσα. Ένας δούπος άκούστηκε επί στιγμήν και κατόπιν πάλιν άκούετο το πλάσιμα του καραβιού που γοργά έφτανε επάνω στα νερά.

III

«Αλλ' ο καιρός αυτός δεν διήρκεσε. Άνατός βορράς σηκόθηκε μονομιάς που άνέταρε τη θάλασσα και σήκωσε πελώρια κύματα. Σύννεφα άπ' τον όρίζοντα σηκόθηκαν και κατέκλεισαν τον ούρανό. Η μία άστραπή διαδέχεται την άλλη και σε λίγο βροχή δυνατή άρχίζει να πέφτει. Ο βορράς ουρλιάζει επάνω στα πανιά και τα κύματα με δυνάμει σπάζουν στα πλάγια του καραβιού και έξυνονται επάνω στο κατάρτισμα.

Ο καπεταίνος φωνάζει: «Λάσκα ακότες παιδιά Κάτω η πρώτη άντίνα! Κάτω οι δυο φλόκοι!» Και με το σιγιστό του χέρι σφίγγει το τιμόνι. Ο αέρας όμως έκοψε τα σκοινιά και ένα μεγάλο κύμα έσπασε το κοντό του φλόκου. Ο καπεταίνος με δυνάμει σφίγγει τη ρογουνιέλα του τιμονιού, άλλ' ένα κύμα πελώριο έσχύθη στη κουβέρτα και το τιμόνι έσπασε!

Κοι τώρα το καράβι, δίχως πανιά και δίχως τιμόνι, μένει λάρυνο των κυμάτων που με λύσσα πηδούν επάνω στο κατάρτισμα.

Η μόρση δυναμώνει και τα μοιμουνιτά και οι κεραυνοί δύν παύουν. Οι ναύτες όλοι κίτρινι δέν ξεύρουν τί να κάμουν. Ένας άπαίσιος κρότος συνετάραξε το καράβι και τα νερά άγρόταγα άρχισαν να μπαίνουν στο άμπάρι.

Ακυρόηγοτο όπος ήτο έπεςε επάνω σε ένα βράχο. Λίγο-λίγο το καράβι άρχισε να βουλιάζει και οι ναύτες άφου έκαναν το σταυρό τους έπεσαν στη θάλασσα και έπειτα από λίγες ώρες πάλεμα έβγήκαν κατωμουσκυμένοι στο βράχο. Όλοι έδώθησαν... μόνον ο Κώστας έλειπε... θά πνίγηκε ο δυστυχής!... ελεπαν. Κοι το άπαισιον έγκλημα έκάλυφθη...

Ύστερα από λίγες μέρες κάποιο καράβι πέρασαν από κείνο το βράχο και πήρε τους ναυαγούς και τους έφερε στο νησί. Το άπαισιον γεγονός ως κεραυνός έπεσε στο κεφάλι της Μάρως. Έχάθη ο Κώστας... Έχάθη το καράβι...

Ο καπετάν-Πέτρος έμεινε τώρα δίχως καράβι. Με κάποια βαρκούλα έναυοιγεται στο πέλαος και βγάζει το καθημερινό του.

Επάντρεψε τη Μάρω λίγο καιρό έπειτα.

«Αλλ' εκείνη δεν μπόρεσε ν' άγαπήσει πάλι άλλον άγαπούσε τον Κώστα... και γι' αυτό λίγο-λίγο έφθινε...

Κάποια μέρα έπιγε στο βράχο εκείνο που έδωσε με τον Κώστα το φιλή της άραβόνας των. Κάτω όμως το κύμα κάποιο πτώμα σάλενε με μία μάχαιρα στο στήθος. Τίνος εινε; Εινε του Κώστα. «Κώστα μου!... Βάζει μία φωνή η Μάρω και πέφτει εις στιγμήν της γεννήσεως του μέχρις 7 ετών. Πολλοί εις τα βιαιοπολεία Αθηόνων και εις το Ιατρείον των παιδικών νοσημάτων του συγγραφέως, δδς Σοφοκλέους, άρ. 31, άντι μόνον άρ. 1,50.

ΕΚΑΕΚΤΑΙ ΣΚΕΥΕΙΣ

Όπως ο Θεόφιλος Γκωτιέ ήγάπα να θεωπύη την γάτα, αιδωάνομενος ήδονην όδών να εδύπευε τίγριδα, συμβαίνει συχνά να είμεθα ευχαριστημένοι με μικρά πράγματα, όταν αυτά φέρουν μεγάλην ευτυχία.

Ανατόλ Φράνς

«Όπως άνάπτε τάχιστα τας ευγενείς καρδίας. Άναγκάζει δε τον άγαπόμενον ν' άντεράται εξ ίσου περιπαθός.

Αδντε

Εις κάθε μου έφύευσον, νομίζω ότι έχει έδωσαν 99 μέρη έπιμόνου και ποικεταρκτηκής έργασίας και μόλις το έκατοστόν μέρος πνεύμα.

Εδισσων

Καλάμαι Νίκος Μίνης

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ ΤΟΥ 1915

«Σείριος». «Καπετάν Λαπατάς».

Δικαίωμα έγκρίσεως ή άναγνώσεως δι' έκαστον ψευδώνυμον δραχμή μία.

ΣΑΜΕΡΙΑΣΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΕΓΚΡΙΝΟΝΤΑΙ:

ΠΕΖΑ. — «Ιστορία ενός Γάλλου στρατηγού Δ. Κοκκίνου. — «Ο Μάκενσεν» Α. Βερνίου. — «Τρέα πεζή ποιήματα» Σαρ. Παναγιωτοπούλου. — «Τα παράδοξα των Συμμάχων» Αλεξ. Χατζή. — «Ο Αποκλήρος» Ν. Ίωννίδου. ΕΜΜΕΤΡΑ. «Ματαιότης» Όμ. Βατάλα. — «Στην Ελλάδα» Βασίλειος του Έρωτος. — «Ψυχή άγγέλου». Με πόθος θά ζήσω» Ιω. Παναγιωτοπούλου. — «Ψυχής δάκρυα» Αστέγου Έρωτος. — «Σε λεύκωμα» Ιωάννης Άδριανοπούλου. — «Η γυνή» Ν. Μαυρή. — «Δεν μ' άγαπά» Έρωτοπλήχτου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Τάκην Γνω... Μή γράφετε από τα δύο μέρη του χάρτου τότε δεν λαμβάνονται ύπ' όφιν τα έργα σας. — Γρ. Τσοκάν, Στ. Ιαμβροδύλην, Βερνίκιον. Αυτοτυχώς τα έστειλατε πολύ άργά. — Δ. Λύσαν. Στείλατέ το έλληνιστί διά να δημοσιευθή. — Γ. Φαρόπουλον.

Τρία λεπτά την λέξιν. — Ν. Βούλγαρη. Διά το έγκριθεν εινε πολύ ένωρίς, διά τα άλλα δίδονται πληροφόρησι εις την στήλην των έκδοσεων. — Μανθ. Κωνσταντινίδην. Φαντάζεσθε ότι δεν θα ήθέλαμε να σάς ευχαριστήσωμεν; άλλα άφου μάς εινε άδύνατον; Στείλατε καί άλλο να δημοσιευθή. — Θ. Ζαχάρην. Δραχμάς τρείς και 60 στείλατε δι' έπιταγής διά να δημοσιευθών. — Σείριος. Ένεκρίθη. Δεν γνωρίζομεν άν υπάρχη τίποτε ύπόλοιπον. — Γ. Σκενδ. Ψευδώνυμον δραχ. μία. Το σταλιν προς δημοσίευσιν εινε άκατάλληλον μετατρέψατέ το διά να δημοσιευθί. — Δ. Άνδρεόπουλον. Γνωρίζετε ότι στείλει 3 λεπτά η λέξις. — Γ. Νέινον. Το φύλλον στέλλεται τακτικώς. — Άγγ. Σεργίου. Το ένα ήτο άκατάλληλον, στείλατε άλλο άντ' αυτό.

Σ. Α., Β. Κατερίνην, Σ. Θεοδορίδην, Ναπολ. Φέβλερ, Όδου Κοκκίνην. Ε. Παπαλάκην, Χ. Χρυσούλην, Σ. Ρωμανέαν.

Τα παρ' υμών σταλτένα λογογραφήματα ελήφθησαν.

ΟΣΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ δεν εινε γραμμένα επί της μιάς μόνον όψεως του χάρτου, άλλα και επί των δυο, ως άρχιστα διά το τυπογραφείον, δεν εξετάζονται ούδε υποβάλλονται εις έγκρισιν.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

«Διά τας νεαράς μητέρας». Τοιούτων τίτλων φέρει η ύπό του διακεκριμένου παιδίατρου της πόλεως μας κ. Νικολάου Κοκκολλάτου έκδοθείσα τελευταία «Υγιεινή της βρεφικής και παιδικής ήλνίας» μετά 60 έκδόσεων, εν τη όποία υπό τύπον διαλέξεων εξετάζονται λεπτομερώς πάντα τα σχετικά με την υγιεινήν του παιδιού ζητήματα (διατροφής, καθαριότητος, λουτρών, ένδυμασίας, ύπνου, περιπάτου, όδοντοφείας, έμβολιασμού, πρώτης άνατροφής κ.λπ.) από της στιγμής της γεννήσεως του μέχρις 7 ετών. Πολλοί εις τα βιαιοπολεία Αθηόνων και εις το Ιατρείον των παιδικών νοσημάτων του συγγραφέως, δδς Σοφοκλέους, άρ. 31, άντι μόνον άρ. 1,50.

ΕΚΑΕΚΤΑΙ ΣΚΕΥΕΙΣ

Όπως ο Θεόφιλος Γκωτιέ ήγάπα να θεωπύη την γάτα, αιδωάνομενος ήδονην όδών να εδύπευε τίγριδα, συμβαίνει συχνά να είμεθα ευχαριστημένοι με μικρά πράγματα, όταν αυτά φέρουν μεγάλην ευτυχία.

Ανατόλ Φράνς

«Όπως άνάπτε τάχιστα τας ευγενείς καρδίας. Άναγκάζει δε τον άγαπόμενον ν' άντεράται εξ ίσου περιπαθός.

Αδντε

Εις κάθε μου έφύευσον, νομίζω ότι έχει έδωσαν 99 μέρη έπιμόνου και ποικεταρκτηκής έργασίας και μόλις το έκατοστόν μέρος πνεύμα.

Εδισσων

Καλάμαι Νίκος Μίνης

Χριστούγεννα

Το χιόνι πέφτει άδιάκοπα. Η λειμοφόρος γιράδες κατεβαίνουν άνάλαφα για να στολίσουν τη φύσι άν παρθένες αιδέριες με μεγάλα λευκά πέπλα.

Πέρα πουπουλωστρωμένα τα άνοιχτά λεβάρδια βομβοσκοτωμένες ή στέγες, πέρα καταςπρες ή στρουγγες με τα κουβαριασμένα πρόβατα άποκάτω. Έκει βαθεία ένα χωριό άν όμορφη κοπέλλα βουτηγμένη μέσα σε λευκές γυνες, και το καρναβαριό της έκκλησιάζει στέλως ψήλως που χύνει μέσ' στη παρθένα έσοχη τον γλυκό του ήχο.

Τι όμορφοτημένα που εινε η φύσι για τη μεγάλη γιορτή! Και πόσο περισσότερο την αιδούναται κανένας μέσα σ' ένα ήσυχο χωριό, ή σ' ένα μακρινό μοναστήρι! Σάν θελήρη κανείς να γιορτάση έτσι μια φορά μακριά από μία πόλι, μακριά από την πολυδωρήν ζωή, τότε θα αισθανθί πόσο μεγαλείο έχει μέσα της η Χριστουγεννιάτικη νύχτα.

Μου έτυχε να γιορτάσω κ' έγώ έτσι μια φορά. Έπέρασαν τώρα πολλά χρόνια. Άλλά μία τέτοια άνάμνησι τότε μένει τόσο ζωηρά στη μνήμη! Κάθε χρόνο άνασκαλεύομαι μέσα στα χρόνια που πέρασαν άγύριστο, θυμάμαι την ήσυχή εκείνη νύχτα που μου φάνηκε ότι έβρετα το θείο παιδάκι μέσα στην ταπεινή έφραση. «Μπονα σ' ένα χωριό. Μέσα στο προνόδι έφρασημα ένας ήχος γλυκός άκούότανε τρεμουλιαστός, μουσοβιμένος. Έφφαλε της μαρκυτής έξοχής το σημάγαρο χαριόμουνα το Χριστούγεννα.

Μία μουσική σιωπή μέσα στην έκκλησία. Οι καλόγεροι όλοι με κατάνη έστέκοταν στα στασίδια και τυλιγμένοι μέσα στα μαύρα τους ράσα μού έφαινοντόσαν σάν μυστηριώδεις σκιές μέσα στο βαθύ της έκκλησιάζας σκοτάδι. Κάποιο κάπου μία άδυστηχή φωνή μελωδία σάν να έρχότανε από τον τάφο άκούότανε στο κοινοδύναμα του θυμιατού, ήτανε ή μόνη μονότονη διακοπή μέσα στη βαθεία ήσυχία.

Σε λίγη ώρα η καρπάνα έσοκόρπας χαρμόσυνος ήχος και όλοι χαρούμενοι και γελαστοί άφίναμε την έκκλησία.

Έγρησα στο χωριό. Μέσα στην σκοτεινιασμένη άμφοσφαιρα άρχισε να φαίνεται το θαμπό φως της Χριστουγεννιάτικης αλφής που άπλωνότανε έξω στην έδωχί.

Μέσ' στο χωριότακο σπήτι μιάς περιμένανε γνιμένοι με τα γιορτινά φορέματα. Ο γέρος και ή γρηιά, ή οδοκόκκινη παιδούλα, ο χαμηλός σοφράς στρωμένος με τόν χοντρό άλαντί.

Γύρω του τα ντιβάνια μικρά στολισμένα με χοντράς ζωγραφιας, με άνατολές και ήλιοβασιλέμματα, βουνά και άκρογάλια άνοιγονταν μέσα στο θαμπό φως βουβά και άπεραντα, πνιγμένα σε μία άντάρα θαμπή. Παράμερα το τζάκι έκαινε πλούσια με χοντρά κοιτούσανα.

Έκείνο με το χριστούγεννο με τόν ζυμαρειό στανρό και στολισμένο με τα σόκα και τα καρύδια, έρουφίκαμε κοντά στη φωτιά τη χριστουγεννιάτικη σούπα, και ελξηθήκαμε με το γλυκό γιοματάρι της χαράς της άύφας κοπέλας.

Τα Χριστούγεννα εκείνα μου χαρίζεη τη γλυκύτητα που έχω στη ζωή μου άνάμνησι.

Αθήναι Δημ. Γ. Μαντόπουλος

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ

— ΕΗΜΕΡΩΝΑΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ...

— Ντγκν-ντγκν! Ντγκν-ντγκν άρχοντοπάει χαριόμουνα μία παλιά καρπάνα με τη βαρεία φωνή της στο γλυκούχαμα και μία οδράνια μελωδία σκορπείται σ' όλες τις άκρες του χωριού καλώντας τους πιστούς στην έκκλησία!...

— Νά! τώρα τα τελευταία σκοτάδια της νυχτός παραμειρίζουν στο προνόδι γλυκούχαμα!...

— Νά! τώρα ο μεγαλόπρεπος ήλιος έπροβάλλει ντροπαλά-ντροπαλά άπ' τα μογκά του πάλαιτα!...

— Ντγκν-ντγκν! Ντγκν-ντγκν άρχοντοπάει χαριόμουνα η παλιά καρπάνα του χωριού κ' από τ' άρχοντικά τους, ντινέμοι με τα γιορτινά τους, βγαίνουν άρχοντες και άρχόντισσες, λεβέντες και λιγερές κοπέλλες, γέροι και γρηές, όλοι ντινέμοι με τις περ έπίστον και καθαρές στολές τους, και πάνε στην έκκλησία για ν' άκούσουνε τό: «ΧΡΙΣΤΟΣ ΓΕΝΝΑΤΑΙ ΣΗΜΕΡΑ...»

— Ντγκν-ντγκν! Ντγκν-ντγκν άρχοντοπάει χαριόμουνα η παλιά καρπάνα του χωριού κ' από τ' άρχοντικά τους, ντινέμοι με τα γιορτινά τους, βγαίνουν άρχοντες και άρχόντισσες, λεβέντες και λιγερές κοπέλλες, γέροι και γρηές, όλοι ντινέμοι με τις περ έπίστον και καθαρές στολές τους, και πάνε στην έκκλησία για ν' άκούσουνε τό: «ΧΡΙΣΤΟΣ ΓΕΝΝΑΤΑΙ ΣΗΜΕΡΑ...»

— Ντγκν-ντγκν! Ντγκν-ντγκν άρχοντοπάει χαριόμουνα η παλιά καρπάνα του χωριού κ' από τ' άρχοντικά τους, ντινέμοι με τα γιορτινά τους, βγαίνουν άρχοντες και άρχόντισσες, λεβέντες και λιγερές κοπέλλες, γέροι και γρηές, όλοι ντινέμοι με τις περ έπίστον και καθαρές στολές τους, και πάνε στην έκκλησία για ν' άκούσουνε τό: «ΧΡΙΣΤΟΣ ΓΕΝΝΑΤΑΙ ΣΗΜΕΡΑ...»

— Ντγκν-ντγκν! Ντγκν-ντγκν άρχοντοπάει χαριόμουνα η παλιά καρπάνα του χωριού κ' από τ' άρχοντικά τους, ντινέμοι με τα γιορτινά τους, βγαίνουν άρχοντες και άρχόντισσες, λεβέντες και λιγερές κοπέλλες, γέροι και γρηές, όλοι ντινέμοι με τις περ έπίστον και καθαρές στολές τους, και πάνε στην έκκλησία για ν' άκούσουνε τό: «ΧΡΙΣΤΟΣ ΓΕΝΝΑΤΑΙ ΣΗΜΕΡΑ...»

— Ντγκν-ντγκν! Ντγκν-ντγκν άρχοντοπάει χαριόμουνα η παλιά καρπάνα του χωριού κ' από τ' άρχοντικά τους, ντινέμοι με τα γιορτινά τους, βγαίνουν άρχοντες και άρχόντισσες, λεβέντες και λιγερές κοπέλλες, γέροι και γρηές, όλοι ντινέμοι με τις περ έπίστον και καθαρές στολές τους, και πάνε στην έκκλησία για ν' άκούσουνε τό: «ΧΡΙΣΤΟΣ ΓΕΝΝΑΤΑΙ ΣΗΜΕΡΑ...»

— Ντγκν-ντγκν! Ντγκν-ντγκν άρχοντοπάει χαριόμουνα η παλιά καρπάνα του χωριού κ' από τ' άρχοντικά τους, ντινέμοι με τα γιορτινά τους, βγαίνουν άρχοντες και άρχόντισσες, λεβέντες και λιγερές κοπέλλες, γέροι και γρηές, όλοι ντινέμοι με τις περ έπίστον και καθαρές στολές τους, και πάνε στην έκκλησία για ν' άκούσουνε τό: «ΧΡΙΣΤΟΣ ΓΕΝΝΑΤΑΙ ΣΗΜΕΡΑ...»

— Ντγκν-ντγκν! Ντγκν-ντγκν άρχοντοπάει χαριόμουνα η παλιά καρπάνα του χωριού κ' από τ' άρχοντικά τους, ντινέμοι με τα γιορτινά τους, βγαίνουν άρχοντες και άρχόντισσες, λεβέντες και λιγερές κοπέλλες, γέροι και γρηές, όλοι ντινέμοι με τις περ έπίστον και καθαρές στολές τους, και πάνε στην έκκλησία για ν' άκούσουνε τό: «ΧΡΙΣΤΟΣ ΓΕΝΝΑΤΑΙ ΣΗΜΕΡΑ...»

— Ντγκν-ντγκν! Ντγκν-ντγκν άρχοντοπάει χαριόμουνα η παλιά καρπάνα του χωριού κ' από τ' άρχοντικά τους, ντινέμοι με τα γιορτινά τους, βγαίνουν άρχοντες και άρχόντισσες, λεβέντες και λιγερές κοπέλλες, γέροι και γρηές, όλοι ντινέμοι με τις περ έπίστον και καθαρές στολές τους, και πάνε στην έκκλησία για ν' άκούσουνε τό: «ΧΡΙΣΤΟΣ ΓΕΝΝΑΤΑΙ ΣΗΜΕΡΑ...»

— Ντγκν-ντγκν! Ντγκν-ντγκν άρχοντοπάει χαριόμουνα η παλιά καρπάνα του χωριού κ' από τ' άρχοντικά τους, ντινέμοι με τα γιορτινά τους, βγαίνουν άρχοντες και άρχόντισσες, λεβέντες και λιγερές κοπέλλες, γέροι και γρηές, όλοι ντινέμοι με τις περ έπίστον και καθαρές στολές τους, και πάνε στην έκκλησία για ν' άκούσουνε τό: «ΧΡΙΣΤΟΣ ΓΕΝΝΑΤΑΙ ΣΗΜΕΡΑ...»

— Ντγκν-ντγκν! Ντγκν-ντγκν άρχοντοπάει χαριόμουνα η παλιά καρπάνα του χωριού κ' από τ' άρχοντικά τους, ντινέμοι με τα γιορτινά τους, βγαίνουν άρχοντες και άρχόντισσες, λεβέντες και λιγερές κοπέλλες, γέροι και γρηές, όλοι ντινέμοι με τις περ έπίστον και καθαρές στολές τους, και πάνε στην έκκλησία για ν' άκούσουνε τό: «ΧΡΙΣΤΟΣ ΓΕΝΝΑΤΑΙ ΣΗΜΕΡΑ...»

— Ντγκν-ντγκν! Ντγκν-ντγκν άρχοντοπάει χαριόμουνα η παλιά καρπάνα του χωριού κ' από τ' άρχοντικά τους, ντινέμοι με τα γιορτινά τους, βγαίνουν άρχοντες και άρχόντισσες, λεβέντες και λιγερές κοπέλλες, γέροι και γρηές, όλοι ντινέμοι με τις περ έπίστον και καθαρές στολές τους, και πάνε στην έκκλησία για ν' άκούσουνε τό: «ΧΡΙΣΤΟΣ ΓΕΝΝΑΤΑΙ ΣΗΜΕΡΑ...»

— Ντγκν-ντγκν! Ντγκν-ντγκν άρχοντοπάει χαριόμουνα η παλιά καρπάνα του χωριού κ' από τ' άρχοντικά τους, ντινέμοι με τα γιορτινά τους, βγαίνουν άρχοντες και άρχόντισσες, λεβέντες και λιγερές κοπέλλες, γέροι και γρηές, όλοι ντινέμοι με τις περ έπίστον και καθαρές στολές τους, και πάνε στην έκκλησία για ν' άκούσουνε τό: «ΧΡΙΣΤΟΣ ΓΕΝΝΑΤΑΙ ΣΗΜΕΡΑ...»

— Ντγκν-ντγκν! Ντγκν-ντγκν άρχοντοπάει χαριόμουνα η παλιά καρπάνα του χωριού κ' από τ' άρχοντικά τους, ντινέμοι με τα γιορτινά τους, βγαίνουν άρχοντες και άρχόντισσες, λεβέντες και λιγερές κοπέλλες, γέροι και γρηές, όλοι ντινέμοι με τις περ έπίστον και καθαρές στολές τους, και πάνε στην έκκλησία για ν' άκούσουνε τό: «ΧΡΙΣΤΟΣ ΓΕΝΝΑΤΑΙ ΣΗΜΕΡΑ...»

— Ντγκν-ντγκν! Ντγκν-ντγκν άρχοντοπάει χαριόμουνα η παλιά καρπάνα του χωριού κ' από τ' άρχοντικά τους, ντινέμοι με τα γιορτινά τους, βγαίνουν άρχοντες και άρχόντισσες, λεβέντες και λιγερές κοπέλλες, γέροι και γρηές, όλοι ντινέμοι με τις περ έπίστον και καθαρές στολές τους, και πάνε στην έκκλησία για ν' άκούσουνε τό: «ΧΡΙΣΤΟΣ ΓΕΝΝΑΤΑΙ ΣΗΜΕΡΑ...»

— Ντγκν-ντγκν! Ντγκν-ντγκν άρχοντοπάει χαριόμουνα η παλιά καρπάνα του χωριού κ' από τ'

ΑΠΟ ΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ CONAN DOYLE

Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ ΣΑΡΚΕΥ

3 (Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Τέλος έφθασαν η τελευταία ημέρα και αφού διηλθον την νύσον του Ουτί, ηγκυροβόλησαν πλησίον των υπέλων του Βήος-Χάδ. Την έ-
παυσαν να πωρή θά εβρισκον τον πλοηγόν εις
το Φορλάντ και ο κύριος Κάρολος θά ήδυνάτο
την αυτήν εσπέραν να παρουσιασθή εις τους
ύπουργους του βασιλέως.

Ο αρχηγός του πληρώματος έφύλαττε, και
οι τρεις συνήθειες σύντροφου ευθέως αν
τελευταίαν φοράν εις το καρέ του πλοίου διά
να κάρουν την συνήθη των παρτίδα. Ο πι-
στός Άμερικανός έδωκεν ακόμη εις τον
διοικητήν την συγγρομην των οφθαλμών του.
Τό ποσόν το ριπτόμενον επί της τραπέζης ήτο
σημαγικόν, διότι οι δύο ναυτικοί υπελογίζον
επ' αυτής της τελευταίας νυκτός διά να έπα-
γορθέσουν τας άπολαύσεις τας οποίας είχαν υπο-
στη κατά το ταξίδιον.

Αίτην ο διοικητής έβριζε τα χαρτιά του
επί της τραπέζης και συνέλεξεν όλα τα χρή-
ματα, τα οποία έφηνεν εντός του θυλα-
κίου του. — Έκέρδισα! έφώναξεν.

— Έ! κύριε Κάρολε, όχι τόσο ταχέως! έ-
φώναξεν ο πλοίαρχος Σκάνος, δεν έτελειώ-
σατε να παίξετε όλα τα χαρτιά σας και ήμεις
δεν έσάσαμε ακόμη.

— Με έκλειψαντες ως φεύγει έλεγε ο διοι-
κητής. Σας βεβαίω ότι έπαιξα όλα τα χαρτιά
μου και ότι έχασατε.

— Απέσπασεν, όμωλόν, την περούκάν του και
τά όμματαύλά του και άφηκε να φωνή εν μέ-
τωπον εσθ, και ζεύγους κινών οφθαλμών,
περιβαλλόμενον υπό ερυθρών βλεφαρίδων.

— Θεέ Παγιοδόνε! έφώναξεν ο πλοίαρ-
χος, είνε ο Σάρκευ!

Οι δύο ναυτικοί έξεπρήσαν των καρεκλών
των. Άλλ' ο γίγας Άμερικανός άπεσώθη
πρός την ύδραν του κοιτώνικου, κρατών ένα
πιστόλιον εις έκαστην των χειρών του. Ο
Σάρκευ επίσης απέσπασεν επί της τραπέζης πι-
στόλιον και έβλεπε θορυβώδως.

— Μάλιστα, κύριοι, είπε, το όνομά μου,
πραγματικώς είνε πλοίαρχος Σάρκευ! Και τι-
δου ό χαρτίς Νέδ Γκαρλό, ο υπαρχηγός της
«Ευρώπης» «Απεικονιστικός» ευρανησμένη
πολύ το πληρώμα μας, ώστε μας έδωξαν άμ-
φοτέρους, έμε έτι μιάς έφίμου νύσον, και αυ-
τόν επί μιάς λέμβου άνευ κοπών. Έμπρός, ά-
πίστα σκυλιά, σας κρυτώμεν τέλος υπό τα
στόμια των πιστολίων μας.

— Πυροβολήσατε ή μή, έφώναξεν, ο Σκα-
νός, φέρον την χείρα επί του άνοικτού στή-
θους του. Και έβράλλων τον τελευταίον μου
στεναγμόν, θά σας έπω, Σάρκευ, ότι είσθε ά-
πάνθρωπος ληστής και άσιος της άγρόνης εις
αυτήν τον κόσμο και της κολάσεως εις τον
άλλον.

— Ίδου ένας άνθρωπος με χαρακτήρα. Και
μού άρέσει να αναγνώ τοιούτους. Σας έπι-
λάσσω όφαιον τέλος, έφώναξεν ο Σάρκευ. Δεν
υπάρχει ούδεις άνθρωπος εκτός του πηδαιού-
χου, εις το όποιον μέρος του πλοίου. Καλά
θα κίμετε να μη έβράλλετε ούδδ στεναγμόν
κύριε Σκάνος, διότι ούτος θά είνε ο τελευ-
ταίος σας. Η μικρά λέμβος είνε όπισθεν, Νέδ!

— Μάλιστα, μάλιστα, πλοίαρχε.
— Αί άλλαι λέμβοι είνε τρυπημέναι;
— Τας ετρήσκει εις τρία διάφορα μέρη.

— Λοιπόν χαίρετε, πλοίαρχε Σκάνος. Μη-
πως έχετε να μου ζητήσετε πράγμα τι;
— Είσθε ο διάβολος μεταμορφωθείς εις άν-
θρωπον! έφώναξεν ο πλοίαρχος.

— Πού είνε λοιπόν ο διοικητής του Άγριου
Κυτίου;

— Την τελευταίαν φοράν κατά την όποιαν
έχον την τιμήν να ίδω την Έξοχότητά του,
ήτο επί της κλίνης του, με κοιμένον τον λά-
ρυγγα. Κατά την στιγμήν οτε έδραπέτευσα της
φυλακής μου, έμαθα παρα των φίλων μου —
διότι σκεπτήθη ότι έχω φίλους εις όλους τους
λίμενας— ότι ο διοικητής έπρόκειτο να έπι-
βασθί διά την Εύρώπην επί πλοίου του ό-
ποιου ο πλοίαρχος δεν τον ελχεν ιδή ποτέ. Έ-
φρόσενα αυτά τα ένδύματα τα όποια έκρινα ως
ανάγκια διά να μεταμορφωθώ και έφθασα
εις το πλοίον σας, αφού έχον την φροντίδα
να πορευθώ εις τείγους όμματαύλων διά να
κρύψω τους οφθαλμούς μου οι όποιοι ήδύναν-
το να με προδώσουν. Είδετε ότι ένήγησα ως

να ήμην ο άληθής διοικητής. Και τώρα Νέδ,
τους εγκαταλείπομεν.

— Βοήθεια! Βοήθεια! εις τα δπλα, έφώ-
ναξεν ο δεύτερος πλοίαρχος.

— Άλλ' ευθύς εκτυπήθη υπό του ύποκοπάνου
του πιστολίου του Άμερικανού και έπεσε κά-
τω άναίσθητος.

— Άνοήτως πάν κίνημα, κύριε Σκάνος!
του είπεν ο Σάρκευ. Λοιπόν γονατίσατε και
παραισάσατε να σωθί ή ζωή σας!

— Θά σας δείξω!... είπεν ο Σκάνος.

— Σερβιτέτε του τον βραχιόν, Νέδ! Και
τόρα;

— Όχι, άς μου τόν άποσπάσετε και εκ του
σώματος.

— Βυθίσατε την μάχαιράν σας Νέδ μέχρι
ένδς έκαστοτού.

— Δύνασθε να την βυθίσετε και δέκα έκασ-
τοστά. Δεν θά ζητήσω χάριν.

— Έμπρός, ιδού ένας χαρακτήρ ο όποιος
μού άρέσει! έφώναξεν ο Σάρκευ. Θέσε πάλιν
την μάχαιράν εις την θήκην, Νέδ. Έσώσατε
την ζωήν σας, Σκάνος. Και σας άφήνω να διη-
γήσθε την ιστορίαν σας.

Τότε ο Νέδ σηκώσας τον Σκάνον τον έδε-
σεν επί της τραπέζης και τον έδεσε μετ' ευκο-
λίας, πόδας, χείρας, στόμα.

— Πλοίαρχε Σκάνος, εάν έχον μετ' έμού έξ
συντρόφους μου εύκόλως θά καταλάβω τον
πλοίον σου. Άλλ' ο γυναικός Νέδ δεν ήδυνήθη

να εύρη εν τώ πλοίω σας, ούτε ένα ναύτην έ-
νεργητικόν. Εβέλο εις τα πέριξ άλιευτικά
πλοίαρκα τα όποια θά συλλάβωμεν. Όταν ο
πλοίαρχος Σάρκευ έχει εις την διάθεσί του

λέμβον καταρθώντι εύκόλως να γίνη κύριος
άλιευτικού. Όταν έχη άλιευτικόν τι πλοίον,
εύκόλως καταλαμβάνει ένα βρίκιον, κατόπιν
μύαν φρεγάταν, και μετ' άλλων χρόνων άρκε-
τά μεγάλον πλοίον. Χαίρετε.

Ο πλοίαρχος Σκάνος ήκουσε το κλειδί να
στρέψη εις την κλειδονιά. Οι δύο ήλσαν ά-
φηναν τον κοιτώνικον. Προσπούν να άπε-
λευθερωθί των δεσμών του, ήκουσε τα βήμα-
τά των επί της γαβίας, όπου εύρίσκει ή μι-
κρά λέμβος. Τελεία εκ μανίας, κατώρθησε
τέλος να θρυνή τα δεσμά του. Κατόπιν έχων
τάς χείρας πλήρεις αίμάτων, υπερηδέσθη το
πτώμα του δεύτερου πλοίαρχου έσπευσεν επί
της γαβίας.

— Έ! σύντροφοι, έφώναξε. Λάβετε τους
πελέκεις σας και το πιστόλι σας. Αναχωρή-
σατε με την μεγάλην φαλαινοθηρίδα. Ο Σάρ-

κευ ο πειρατής είνε εκεί κάτω εις την μικράν
λέμβον. Όλοι εις τας λέμβους.

Η φαλαινοθηρίς, όλοι αι λέμβοι έρρίφθη-
σαν κροτούσαι εις το ύδωρ, άλλα στιγμήν τι-
νά κατόπιν άγγέλον επί της γαβίας φανά-
ζοντες:

— Αί λέμβοι είνε τρυπημέναι.
Ο πλοίαρχος ήκουε σωρείαν βλασφημιών.

Άγνοεν αυτόν ο σφαγός ήτον άσπέρης
και άνεφέλως. Ούδδ ή παραμικρά πνοή άνε-
μου. Μακράν, εκεί κάτω, διέκρινον ένα άλιευ-
τικόν πλοίον του όποιου οι άνθρωποι ήχο-
λούντο εις την συλλογήν των δικτύων των.

Πολύ πλησίον αυτών έπρόκειτο ή μικρά λέμ-
βος κατερχομένη και άναρχομένη επί των κυ-
μάτων.

— Έχάθησαν! έφώναξεν ο πλοίαρχος. Άς
φροντίσωμεν όλοι μαζί, σύντροφοι, διά να τους
υποδέξωμεν τον κίνδυνον!

Είπε πολύ άργά. Κατά την αυτήν στιγμήν, ή
μικρά λέμβος έξηφανίσθη υπό την σκάν του
άλιευτικού πλοίου. Όλγρον κατόπιν οι άλιευ-
τες κατεσφάφησαν. Αίτην το μεγάλον Ιστιον του
άλιευτικού πλοίου άνετίχθη και μετ' άλλων
τουτο έπρόκειτο ταχέως έντός της νυκτός
κατ' εύθείαν πρὸς τον Άτλαντικόν.

ΜΕΡΟΣ Β΄

— Πώς ο Κόπλεϋ Μπάνκς έφώνευσεν τον
πλοίαρχον Σάρκευ.

Πλείστοι άνθρωποι εις τας νήσους ως και
εις τας διάφορους ήπειρους είχαν διάφορους
αίτιος έναγνόν του Σάρκευ, άλλ' ούδεις δεν
ήτο τόσον έξωρησμένους κατ' αυτόν όσον ο
Κόπλεϋ Μπάνκς εκ του Κίγγηστον. Ο Μπάνκς
ήτον ένας εκ των πλουσιωτέρων έμπόρων ζα-
χάρως εις τας Δυτικές Ίνδιαις. Ήτο άνδρoς
ποσ κατέχον διακεκριμένην θέσιν εν τη κοινο-
νία, ήτο μέλος του Συμβουλίου, είχε δέ ως
σύντρονον, κόρην μιάς ευγενούς οικογενείας της
Πορτογαλλίας. Εχεν άποστείλει τους δύο υι-
ούς του εις Λονδίον, ίνα συμπληρώσωσι τας
σπουδάς των, ή δέ μήτηρ των είχε μεταβί-
ει εις Λονδίον ίνα τους επανεργή εις Άμερι-
κήν. Άλλά κατά δυστυχίαν των, το πλοίον ή
«Λουΐσις» του Κορνάγι' επί του όποιου έπέ-
στρεφον, ήμλωτισθη υπό του Σάρκευ και έ-
πασσ ή οικογένεια του δυστυχούς ύπέστη
σκληρότατον θάνατον.

Ο Κόπλεϋ Μπάνκς δεν έξέβαλεν άνοφελείς
στεναγμούς οτε του άγγηγειλον την ληψήν
είδισιν, άλλα περιέπεσεν εις βαθύτατον μεγα-
χολίαν, παραμελών τας ύποθέσεις του, άποφύ-
γον τους πλέον άγαπητούς των φίλων του και
διεσχόμενος το μεγαλύτερον μέρος της ήμέ-
ρας του εις κακόφημα καπηλεία, συγκαζόμενος
υπό γαυτών. Έκει εις το μέσον του φορβού
και των άηδών άσωτιών, έκάθιτο σιωπηλός,
με την πλάνην εις το στόμα, το πρόσωπον σο-
βαρόν, το βλέμμα σκεπτικόν. Ύπεθετον ότι αι
δυστυχίαι του έσάλυνσαν το λογικόν και διέ-
γον κατ' άλλων πάντες οι παλαιοί φίλοι του
τον εγκατέλειπον, διότι ο κύκλος των άνθρo-
πων μετά των όποιων τόρα συναντρετότο
ώφειλε να άπομακρύνη πάντα τίμιον άν-
θρωπον.

Μίαν πρωίαν, περίπου δύο έτη μετά την δυ-
στυχίαν του, ο Κορ Κόπλεϋ Μπάνκς εσήλθεν
εις το γραφείον του, με έκφρασιν ένεργείας
και σφαιρίους την όποιαν είχαν άλλοτε.

Ο διευθυντής του γραφείου του τον παρε-
τήρησε με βλέμμα έκπεπληγμένον, διότι είχε
πολύν καιρόν ο Μπάνκς ν' άναμύχθ εις τας
ύποθέσεις του οίκου του.

— Καλημέρα κύριε Μπάνκς! είπεν.

— Καλημέρα Φόρμαν! Νομίζω ότι εύρίσκε-
ται εις τον λιμένα το πλοίον «Ράβλιν Χάρν».

— Πραγματικώς; άναχωρεί δέ αύριον διά
το σνήθες ταξιδιόν του.

— Έχω άλλας σκέψεις περί αυτού, Φόρμαν.
Άπεφάσισα να το χρησιμοποιήσω διά μίαν ά-
ποστολήν πρὸς άναγνώστην «εβένους» εις
Χουάδ.

— Άλλά το πληρώμα του κατηρτίσθη ήδη
και είνε φορτωμένον, άπηντησεν ο διευθυντής.

— Τότε να το έφορτώσας. Είμαι πλέον ά-
ποφασισμένος ίνα το Ράβλιν-Χάρν διατεθί
δι' αυτόν τον σκοπόν.

(Η συνέχεια εις το φύλλον της Πέμπτης)

ΜΕΧΡΙ ΤΕΛΟΥΣ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

ΧΑΡΙΝ ΤΩΝ ΕΟΡΤΩΝ

Οι Τόμοι της «Ελλάδος» πω-
λούνται εις τα γραφεία μας με τας
έξής ΕΚΠΤΩΣΕΙΣ :

ΤΟΜΟΙ «ΕΛΛΑΔΟΣ»

Έτος	Σελίδες	
1ον	832	Δρ. 3
2ον	832	» 3
3ον	1408	» 5
4ον	832	» 3
»	832	» »
5ον	832	» »
»	832	» »
6ον	832	» »
»	832	» »
7ον	832	» »
»	832	» »
8ον	832	» »

Οι τόμοι παραδίδονται εις τα
γραφεία μας, με τας άνωτέρω
τιμάς, άλλως τα
ταχυδρομικώς
εις βάρος
του άγοραστή.

Ο ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΙΣ

Τρία λεπτά ή λέξεις

Διά πρώτην φοράν εισερχόμενος εις το άν-
δοστόλιον της «Ελλάδος» σαλονάκι, ανταλ-
λάσσω κάρτες ποστάλ και ερωτικές επιστολάς
και δηλαδή εκ Κερκύρας, Άθηνών, Πατρών,
Λαρίσης, Νάξου, Σύρου, Άργοςτολίου. Είς
ψευδώνυμα σιγών. Άπάντησις ταχέως. Διευθύν-
σις: Άνδοστόλιον Νάτιερ p. r. Άργοςτολίον.

Όλοσόνιος ανταλ. c. p. με δας Άθηνών,
Κοζάνης, Βόλου και Θεσσαλονίκης. Τζιμισκή
16 Άθήναι.

Άντ. c. p. πανταχόθεν έντός κλειστού φα-
κέλλου. Ευθύνη K... p. r. Καλάμαι.

Καρτερίαν, Λεβάδειαν.— Ύγιαίνω, ύγιαίνε.
Αύριον άναχωρώ. Άχ! πώς και με τί καρδιά
ν' άντικρύσω την..... Ύπομονή και πάντα
γεγίσθαι. Έτη πολλά και ευτυχί. Πώς πενήνς
τόρα με..... φαντάζομαι. Φρόντισον μετά έσο-
τάς λάβω επιστολήν. 22 Δεκεμβρίου. Σε φιλώ
Πολυκαθής

Σύλλογον «Ίσχυς».—Όχι. Γ. Μεράκης

«Απατηλή Έλπίς».—Ευχαρίστως.
Γεράσιμος Μεράκης

Άντ. c. p. και επιστολάς μετά δεσποινίδων
πανταχόθεν. Διοίς Γεράσιμον Μεράκη, Κυ-
κλοβόρου 15, Άθήναι.

Άντ. c. p. matt έντός φακέλλου, μόνον με
δεσποινίδας άρίστον οικογενειών Βερούας,
Ναούσης, Βοδενών, Σόροβιτες, Φλωρίνης, Γε-
νιτσών, Σιδηροκάστρου, Σεργών προτιμώ καλ-
λόνας. Διοίς Σ. Δ. Στεφανίδη, σπουδαστήν
έμπορίου p. r. Θεσσαλονίκη.

«Ηρώ».—Αφίχθην αίσίως. Άποχωρισμός
με έλπίσας τα μέγιστα. Άγαμέμνον επιστολήν
σου τάχιστα. Θερμά φιλή «Σωσώ»

Άνταλλάττρια έμπρός!!! Ήρχισα ήδη άν-
ταλλάσσω κάρτ-ποστάλ με δεσποινίδας Πει-
ριαιώς προτιμώ ζεύγη. Άπάντησις ταχέως.
«Πυροβολικά του Αλγαιού» p. r. Πειραιά.

Αί κυρίαί και δεσποινίδες αι έπιθυμούσαι
φιλολογικην άνταλλαγήν επιστολών ή c. p.
άφορώσας τον τόπον των, ές άποστείλωσι με
την ύπόδειξιν άμέσων άπατηνσεως, εις διευ-
θυνειν Δ. Β. Μ. p. r. Καβάλλας.

Άντ. καλλόνας matt ελκινωδώς μόνον μετά
εγγενών και έγγραμμάτων δεσποινίδων παν-
ταχόθεν. «Σείριος» p. r. Θεσσαλονίκη.

«Διαβολομαθητής».—Είσθε άνάξιοι προσο-
χής! έξ άλλου δε σας γνωρίζω. Προσεχώς...
«Σείριος»

«Αετιδών».—Δέχεσθε συμμάχην κατά «Δια-
βολομαθητών»; «Ουράνιον Τζέον» Θεολογική.

Άνταλλάσσω c. p. matt με άσασάπαντας
έντός φακέλλου. Ξεσμάρο, Γαϊδ Βόλον.

Προσέξατε. Τό πρώτον εισερχόμενος εις την
«Ελλάδα» άσπάσσομαι άσάσας τας έρωτηλή-
τους νέας φωτογραφίας αυτών και γοητευ-
τικώτατας επιστολάς. Είς άπάντησιν ήμών
εκτός των άνωτέρω και έρασιμωτάτους στί-
χους. Άπάντησις ταχίστη. «Νεοπανοιογο-
λημάρχος Όδισσεύς», Debroll mich No 179
monros av. America.

Είς τον έορτάζοντα άγαπητόν μου φίλον
Χρήστον Σπανόν, ναύτην του Βασιλικού Ναυ-
τικού, ύπηρετούντα επί του θυρηκού «Κιλίς»
εύχομαι έτη πολλά. «Δέν Θέλω Γ...»

Άντ. c. p. πανταχόθεν προτιμώ καλλόνας
και τοπεία. «Μελαγχολικό ναυτοπούλο» p. r.
Αμαρυσίου.

Άντ. c. p. «Πεντάμορφη Τσακνοπούλα»
Λεωνιδίου.

«Ξαυθήν Βολιωτοπούλα», «Μαγεμένην
Πεντέλην», «Ξαυθήν Κυθωνοιάτιδα» και Κα-
τίαν Άντωνιάδου, δέχεσθε άνταλλαγήν μου;
«Λουρακιστής άντιρομπλ. «Νίκη» Πειραιεύς.

Άντ. c. p. «Πεντάμορφη Τσακνοπούλα»
Λεωνιδίου.

«Ξαυθήν Βολιωτοπούλα», «Μαγεμένην
Πεντέλην», «Ξαυθήν Κυθωνοιάτιδα» και Κα-
τίαν Άντωνιάδου, δέχεσθε άνταλλαγήν μου;
«Λουρακιστής άντιρομπλ. «Νίκη» Πειραιεύς.

Άντ. c. p. «Πεντάμορφη Τσακνοπούλα»
Λεωνιδίου.

«Ξαυθήν Βολιωτοπούλα», «Μαγεμένην
Πεντέλην», «Ξαυθήν Κυθωνοιάτιδα» και Κα-
τίαν Άντωνιάδου, δέχεσθε άνταλλαγήν μου;
«Λουρακιστής άντιρομπλ. «Νίκη» Πειραιεύς.

Άντ. c. p. «Πεντάμορφη Τσακνοπούλα»
Λεωνιδίου.

«Ξαυθήν Βολιωτοπούλα», «Μαγεμένην
Πεντέλην», «Ξαυθήν Κυθωνοιάτιδα» και Κα-
τίαν Άντωνιάδου, δέχεσθε άνταλλαγήν μου;
«Λουρακιστής άντιρομπλ. «Νίκη» Πειραιεύς.

Άντ. c. p. «Πεντάμορφη Τσακνοπούλα»
Λεωνιδίου.

«Ξαυθήν Βολιωτοπούλα», «Μαγεμένην
Πεντέλην», «Ξαυθήν Κυθωνοιάτιδα» και Κα-
τίαν Άντωνιάδου, δέχεσθε άνταλλαγήν μου;
«Λουρακιστής άντιρομπλ. «Νίκη» Πειραιεύς.

Άντ. c. p. «Πεντάμορφη Τσακνοπούλα»
Λεωνιδίου.

«Ξαυθήν Βολιωτοπούλα», «Μαγεμένην
Πεντέλην», «Ξαυθήν Κυθωνοιάτιδα» και Κα-
τίαν Άντωνιάδου, δέχεσθε άνταλλαγήν μου;
«Λουρακιστής άντιρομπλ. «Νίκη» Πειραιεύς.

Άντ. c. p. «Πεντάμορφη Τσακνοπούλα»
Λεωνιδίου.

«Ξαυθήν Βολιωτοπούλα», «Μαγεμένην
Πεντέλην», «Ξαυθήν Κυθωνοιάτιδα» και Κα-
τίαν Άντωνιάδου, δέχεσθε άνταλλαγήν μου;
«Λουρακιστής άντιρομπλ. «Νίκη» Πειραιεύς.

Άντ. c. p. «Πεντάμορφη Τσακνοπούλα»
Λεωνιδίου.

«Ξαυθήν Βολιωτοπούλα», «Μαγεμένην
Πεντέλην», «Ξαυθήν Κυθωνοιάτιδα» και Κα-
τίαν Άντωνιάδου, δέχεσθε άνταλλαγήν μου;
«Λουρακιστής άντιρομπλ. «Νίκη» Πειραιεύς.

Ο κ. Παγαγ. Γεωρ-
γίας, εκ Καρδαμύ-
λης, βοαυθενής εις
τους διαγωνισμούς
της «Ελλάδος»

Η δις Εύφροσ. Β.
Βέρογυ, εκ Άθηνών,
βοαυθενής εις
τους διαγωνισμούς
της «Ελλάδος»

Εύχομαι τους φιλάτους μου άνταλλάττας
και άνταλλακτριάς, όπως διέλθουν τας χαρ-
μούνους έορτάς εν ύγεία και πλήρει ευθυμίας.
«Άπλητισμένο προσφυγόπουλο»

«Κόρη των βασάνων».—Δέχεσθε μετ' έμού
άνταλλαγήν; «Άπλητισμένο προσφυγόπουλο»

«Μαγεμένην άκρογυλιά» και «Τσακνο-
πούλα» δέχεσθε την μετ' έμού άνταλλαγήν;
«Άπλητισμένο προσφυγόπουλο»

Άνταλλάττα προσοχή!! Πλεονάζοντων των
άστονικωών εν Άθήναις, μετετέθη εις τα
καταβάρχα όδεν θέλων να διασκεδάσω την
μελαγχολίαν μου, άνταλλάσσω c. p. πανταχό-
θεν. Διοίς μου «Αστύνον στα Καταβάρχα»
άγνιτορπιλικόν «Νίκη» Πειραιεύς.

Άνταλλάττα προσοχή!! Πλεονάζοντων των
άστονικωών εν Άθήναις, μετετέθη εις τα
καταβάρχα όδεν θέλων να διασκεδάσω την
μελαγχολίαν μου, άνταλλάσσω c. p. πανταχό-
θεν. Διοίς μου «Αστύνον στα Καταβάρχα»
άγνιτορπιλικόν «Νίκη» Πειραιεύς.

Άνταλλάττα προσοχή!! Πλεονάζοντων των
άστονικωών εν Άθήναις, μετετέθη εις τα
καταβάρχα όδεν θέλων να διασκεδάσω την
μελαγχολίαν μου, άνταλλάσσω c. p. πανταχό-
θεν. Διοίς μου «Αστύνον στα Καταβάρχα»
άγνιτορπιλικόν «Νίκη» Πειραιεύς.

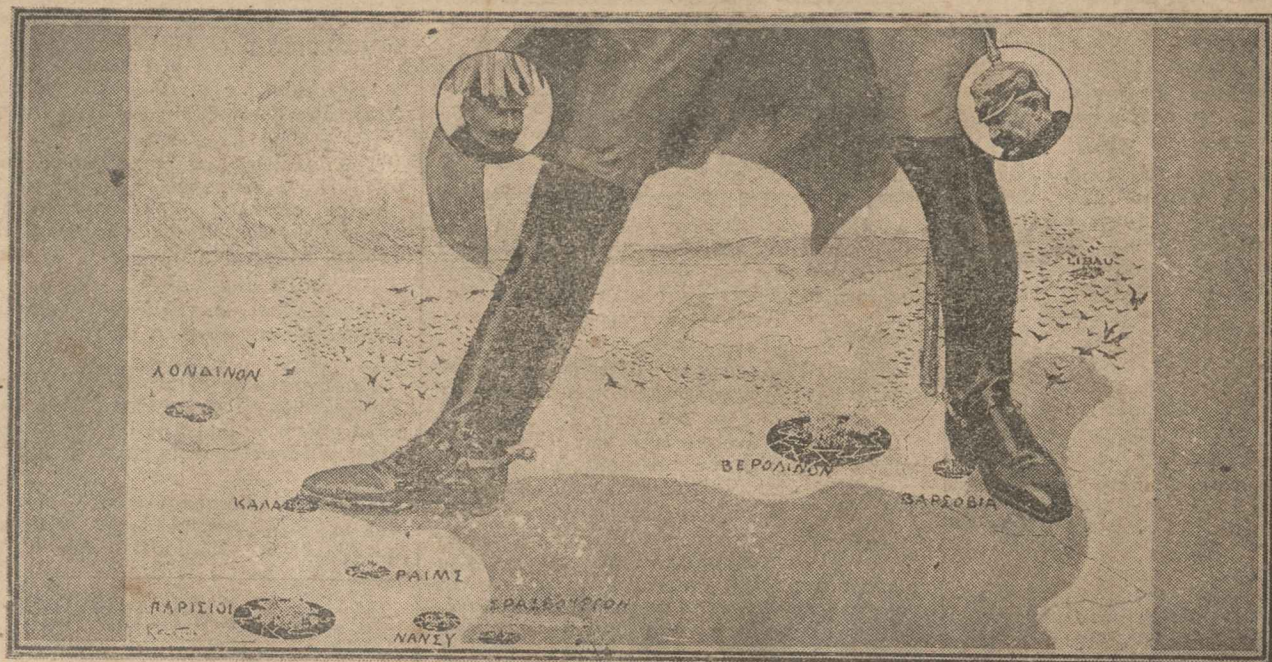
Άνταλλάττα προσοχή!! Πλεονάζοντων των
άστονικωών εν Άθήναις, μετετέθη εις τα
καταβάρχα όδεν θέλων να διασκεδάσω την
μελαγχολίαν μου, άνταλλάσσω c. p. πανταχό-
θεν. Διοίς μου «Αστύνον στα Καταβάρχα»
άγνιτορπιλικόν «Νίκη» Πειραιεύς.

Άνταλλάττα προσοχή!! Πλεονάζοντων των
άστονικωών εν Άθήναις, μετετέθη εις τα
καταβάρχα όδεν θέλων να διασκεδάσω την
μελαγχολίαν μου, άνταλλάσσω c. p. πανταχό-
θεν. Διοίς μου «Αστύνον στα Καταβάρχα»
άγνιτορπιλικόν «Νίκη» Πειραιεύς.

Άνταλλάττα προσοχή!! Πλεονάζοντων των
άστονικωών εν Άθήναις, μετετέθη εις τα
καταβάρχα όδεν θέλων να διασκεδάσω την
μελαγχολίαν μου, άνταλλάσσω c. p. πανταχό-
θεν. Διοίς μου «Αστύνον στα Καταβάρχα»
άγνιτορπιλικόν «Νίκη» Πειραιεύς.

Άνταλλάττα προσοχή!! Πλεονάζοντων των
άστονικωών εν Άθήναις, μετετέθη εις τα
καταβάρχα όδεν θέλων να διασκεδά

ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

Πῶς θέλει νὰ πατήσῃ τοὺς πόδας τοῦ Ὁ ΚΑΪΣΕΡ κατὰ τὸν πόλεμον διὰ νὰ σταθῇ στερεά. — [Ἀγγλικὴ γελοιογραφία δεικνύουσα τοὺς σκοποὺς τῆς Γερμανίας, ἥτις καταλαβοῦσα τὴν Βαρσοβίαν τείνει νὰ θέσῃ πόδα ἐπὶ τοῦ Καλαί. Εἰς τὸ βάθος τοῦ σχεδίου φαίνεται τὸ Βερολίον μετὰ τὴν πολεμικὴν πυρὰν του, πρὸς τὴν ὁποίαν πτερυγίζουσι ἄπειροι κόρακες.]

Η ΓΑΛΛΙΑ

Εἰς τὴν γελοιογραφίαν αὐτὴν, ἥ ὅποια εἶνε Γαλλικὴ, παριστάνεται ἡ μὲν Γαλλία χρησιμοποιοῦσα ὡς μέσα πολέμου μόνον τὸν ἐνθουσιασμόν καὶ τὴν φιλοπατρίαν, ἡ δὲ Γερμανία ὅλας τὰς νεωτέρας πολεμικὰς ἐφευρέσεις.

Η ΓΕΡΜΑΝΙΑ